

Z nepublikovaných pamětí dr. Radima Raýmana **Pražská bastila**.

Psal se rok 1945, končila válka i protektorát. Můj šéf dr. Navara se vrátil těžce nemocný z Terezína a já byl kromě své funkce okresního lékaře ještě na jeho místě jako primář vězeňské nemocnice a justiční lékař. Věděl jsem, že dr. Hácha byl v Lánech zatčen a odvezen na Pankrác. Nedostal jsem ho ale ke vstupní prohlídce a tak jsem ho sháněl. Předseda podnikové rady mi řekl: „Hodili jsme ho do samoty, lump jako lump, ať tam zdechne!“ „Je to těžce nemocný starý člověk, nedávno prodělal mozkovou mrtvici a nemůže se vůbec sám žít; zemře tam hlady a trest smrti hladem není u nás zaveden“, namítal jsem. „Musím vidět každého vězně, tím spíš těžce nemocného. Kromě toho je to neodsouzený prezident republiky, na něhož se vztahuje zvláštní ustanovení. Nebyl dosud vydán parlamentem, musím ho vidět!“ Jsou ovšem lidé, s nimiž je každá debata předem marná.

Přesto se můj kolega, druhý vězeňský lékař dr. Josef Rheim, obrátil na osobního lékaře prezidenta Beneše, dr. Maixnera. Oba jsme odjeli na policejní ředitelství a pohrozili, že složíme funkce, nebude-li nám Hácha vydán do vězeňské nemocnice. Marnost nad marnost, všude samé vytáčky. Bleskem jsem se tedy spojil s Mezinárodním červeným křížem a poté odjel do Plzně za velitelem americké armády u nás, generálem Harmonem. Za tři dny jsem měl Háchu v nemocnici a dostal jsem právo využít všechna opatření předepsaná pro neodsouzeného prezidenta republiky. Byl na cele číslo 1, dole v přízemí, hned vedle schodiště, dveře cely byly stále otevřené, měl lehací židli, prošívanou deku a dvě civilní zdravotní sestry, které jej ošetřovaly už v Lánech. Ty mu také připravovaly zvláštní námi kontrolovanou stravu.

Kritická poznámka 1.: Existuje možnost, že protektorátního prezidenta dr. Emila Háchu nezachránil z podzemní cely nikdo z nás, kdož jsme věděli, že se děje kruté bezpráví. Možná

to byla písárka na stroji, která zvedla hlavu a řekla: „Promiňte, pane šéf, nebude mít mezinárodní soud v Norimberku zájem o Háchu?“ „Máš pravdu, holka“, řekl šéf na ministerstvu, praštil se do hlavy, telefon – a již to bylo.

V době velké mravní krize vládne administrativa. Byl jsem u toho, když nám Američané předávali K. H. Franka a my se zavázali dávat mu předepsanou dietu. To znamená: když šlo o osobu, o níž měl anebo mohl mít zájem mezinárodní soud, pak žádné retribuční zákony apod. neplatily a musili jsme se přizpůsobit západní justici. Proto pak platil i pro dr. Háchu předpis o dosud neodsouzeném prezidentu republiky, kterého parlament ještě nevydal.

Kritická poznámka 2.: Možnost zájmu mezinárodního soudu o některého vězně vyvolala vždy zásah administrativy, který jsem právě stručně popsal. Je ale také možné, že rozruch, který jsme s kolegou Rheimem způsobili, k tomu přispěl.

*

Rok 1958. Po velmi kostrbaté cestě osudu jsem se dostal na místo lékaře v Rokycanech, kde mě zastihlo tehdejší rekádrování. Byl nedostatek lékařů a já byl jediný v našem kraji, kdo byl vyhozen k lopatě, neboť: lékař, který léčil prezidenta Háchu, nesmí léčit dnes!

Traditional Czech Story...